

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyně JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobců **a) Š. W.**, zastoupeného zákonnými zástupci Mgr. V. W. a Mgr. J. W., oba bytem tamtéž, **b) M. Z.**, zastoupeného zákonnými zástupci Mgr. S. Z. a Ing. M. Z., oba bytem tamtéž, a **c) D. H.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní I. H., bytem tamtéž, všichni zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 28, proti žalovanému **Jihočeskému kraji**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah žaloby

Žalobci se žalobou, doručenu Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 28. 4. 2014, podanou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhali poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v provádění kroků vedoucích k vytvoření míst pro lidi s poruchou autistického spektra a mentálním postižením ve velkokapacitním pobytovém zařízení sociálních služeb Domov pro osoby se zdravotním postižením Osek (dále jen „Domov Osek“). Žalobci se domáhali, aby žalovaný do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí učinil konkrétní a cílené kroky vedoucí k tomu, aby žalobcům zajistil pobytovou celoroční sociální službu v komunitě, tj. v nejméně omezujícím prostředí v souladu s § 38 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), a v souladu s čl. 19 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením (publ. pod č. 10/2010 Sb. m. s.).

Žalobci v žalobě, tvrdili, že žalovaný jim upírá právo na poskytování pobytových sociálních služeb v nejméně omezujícím prostředí. Žalobci argumentovali především § 38 zákona o sociálních službách, podle něhož každý má právo na poskytování služeb sociální péče v nejméně omezujícím prostředí. Toto ustanovení zakotvuje veřejné subjektivní právo žalobců. Sociální služby musí být poskytovány jako péče v takovém prostředí, které co nejméně omezuje uživatele sociálních služeb. Dále poukazovali na § 93 písm. c) zákona o sociálních službách, z něhož vyplývá, že krajský úřad koordinuje poskytování sociálních služeb a realizuje a koordinuje sociální práce vedoucí k řešení nepříznivé sociální situace a k sociálnímu začleňování osob. Podle § 95 písm. g) stejného zákona má kraj povinnost zajišťovat dostupnost poskytování sociálních služeb na svém území v souladu se střednědobým plánem rozvoje sociálních služeb. V důsledku svého postižení žalobci potřebují celoroční pobytovou službu, která má být poskytována v nejméně omezujícím prostředí. Taková služba poskytovaná v nejméně omezujícím prostředí má mít podobu komunitní pobytové služby, která by byla fyzicky i finančně jejich rodinám dostupná. Zajistit dostupnost takové péče, tj. zajistit takovou síť pobytových služeb, která bude naplňovat podmínky tzv. komunitní péče, je podle žalobců povinností žalovaného. Rozhodnutí kraje zajistit tyto jejich potřeby adaptací Domova Osek považují žalobci za nesprávné, neboť se jedná o velké zařízení pro 145 uživatelů, které je zaměřeno na potřeby jiné skupiny klientů (osoby starší 18 let s mentálním postižením). Žalobci jsou tak do budoucna nuceni využívat tohoto pro ně naprosto nevhodného zařízení ústavního typu, přičemž jedinou alternativou je trvalá hospitalizace v psychiatrické nemocnici. Nezákonný zásah spatřují žalobci v tom, že žalovaný učinil konkrétní kroky směrem k vytvoření lůžek v prostředí velkého zařízení ústavního typu, namísto služby komunitního typu. Žalovaný tímto postupem nezajistil dostupnost sociální péče v nejméně omezujícím prostředí v rozporu se shora citovanými ustanoveními zákona o sociálních službách.

Žalobci se dále dovolávali čl. 19 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením, podle něhož smluvní strany uznávají rovné právo osob se zdravotním postižením žít v rámci společenství s možností volby, a za tímto účelem zajistí, aby osoby se zdravotním postižením měly právo zvolit si místo pobytu, kde a s kým budou žít a nebyly nuceny žít ve specifickém prostředí, a aby tyto osoby měly přístup ke službám poskytovaným v domácím prostředí, rezidenčním službám a dalším podpůrným komunitním službám. Toto ustanovení podle žalobců zakazuje nucenou institucionalizaci. Kraj vytváří pro žalobce situaci, kdy jim do budoucna nezbývá jiná možnost než využívat služeb Domova Osek, který je zařízením ústavního typu a z různých důvodů jim nevyhovuje. Tak je možnost volby pouze

iluzorní a fakticky se jedná o nucenou institucionalizaci. Ústavní péče podle žalobců potlačuje osobnost člověka. Ústavy jsou totiž ze své podstaty odlišné od komunity, a proto přispívají k izolaci a segregaci. Kraj má dále povinnost respektovat právo žalobců na život v komunitě ve smyslu čl. 4 citované úmluvy. Tato povinnost není splněna, pokud kraj neposkytuje osobám se zdravotním postižením služby potřebné pro umožnění jejich života v přirozené komunitě a těm pak nezbývá jiná možnost než ústavní péče. To žalobci hodnotí jako skrytou násilnou institucionalizaci. Z Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením vyplývá závazek státu a) respektovat práva lidí se zdravotním postižením, b) chránit jejich práva, c) plnit jejich práva a d) podporovat jejich práva. Veřejná moc musí respektovat právo osob se zdravotním postižením na život v komunitě, což znamená, že veřejná moc nesmí institucionalizovat osoby se zdravotním postižením.

Úmluva tak vyžaduje transformaci sociální péče, její přesun z ústavů do přirozeného prostředí, co nejbližší komunitám klientů, včetně osobní asistence apod. Jedině tak lze zabránit izolaci či segregaci osob se zdravotním postižením. Žalovaný však podniká kroky zcela opačným směrem, když namísto transformace ústavní péče investuje prostředky vyčleněné na sociální péči do rozšíření ústavu v Oseku namísto podpory komunitních služeb v místech blízkých rodinám žalobců. Rozhodnutí žalovaného o investici jenom prohlubuje institucionalizaci osob se zdravotním postižením.

Po úpravě návrhu výroku rozsudku žalobci požadovali, aby krajský soud rozhodl tak, že žalovanému zakáže pokračovat v provádění kroků vedoucích k vytvoření míst pro osoby s poruchou autistického spektra a mentálním postižením ve velkokapacitním pobytovém zařízení sociálních služeb Domov Osek. Dále žalobci navrhli, aby krajský soud žalovanému uložil povinnost do třiceti od právní moci rozsudku učinit konkrétní a cílené kroky vedoucí k tomu, aby žalobcům zajistil pobytovou celoroční sociální službu v komunitě, tj. v nejméně omezujícím prostředí v souladu s § 38 zákona o sociálních službách a čl. 19 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením. Pokud zásah v mezidobí skončí, požadovali žalobci, aby krajský soud určil, že zásah žalovaného spočívající v investici do vytvoření míst pro lidi s poruchou autistického spektra a mentálním postižením ve velkokapacitním pobytovém zařízení sociálních služeb Domov Osek byl nezákonný.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stále není vyjasněna otázka pasivní legitimace, neboť žalobci nespécifikovali, který orgán Jihočeského kraje se měl zásahu dopustit. Žalovaný konstatoval, že postupuje v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i se zákonem o sociálních službách. Ve svých uvažovaných krocích se pohybuje v zákonných hranicích, vytváří Střednědobý plán rozvoje sociálních služeb Jihočeského kraje v souladu s platnými právními předpisy a v rámci něj zajišťuje dostupnost sociálních služeb na svém území. Přitom musí nakládat s přidělenými finančními prostředky z veřejných rozpočtů. Bez přihlédnutí k reálnému stavu ekonomiky, hospodaření a objektivních možností nelze podle žalovaného vynucovat plnění, které není momentálně reálně možné.

Žalovaný též zpochybňuje včasnost podané žaloby. Počátek subjektivní lhůty k podání zásahové žaloby žalobci odvozují od 28. 2. 2014, kdy proběhlo jednání se zástupci kraje. Na tomto jednání však nebylo přijato žádné rozhodnutí či učiněn jakýkoliv úkon podřaditelný pod pojem nezákonného zásahu. Zákonní zástupci žalobce a) – manželé W. - dle zápisu z porady potvrdili, že o rozhodnutí o financování Domova Osek věděli a byli s ním seznámeni

již dříve. O této skutečnosti byli manželé W. informováni již v dopise ředitele Krajského úřadu ze dne 6. 8. 2013. Minimálně žalobce a) tedy podal žalobu opožděně.

Podle žalovaného žalobci nevymezili dostatečně konkrétní zásah. Petit zásahové žaloby je podle žalovaného neurčitý, a to především po jeho opravě. Postup žalovaného vůbec nemůže naplňovat pojmové znaky nezákonného zásahu, neboť nebyl namířen přímo proti žalobcům. Žalovaný se snaží činit kroky k řešení situace podle možností daných mu zákonem. O nezákonném zásahu nelze ani uvažovat, neboť tak jak jej žalobci označují, doposud nenastal a ani nastat nemůže. Rozhodnutí žalovaného o zřízení určitého typu služby v rámci organizace zajištění sociálních služeb (zejména s ohledem na efektivnost a hospodárnost řešení) za současného dodržení specifických potřeb osob s obdobným zdravotním postižením (nejen žalobců) nespĺňuje žádný z pojmových znaků nezákonného zásahu. Žalovaný nezasahuje do základních ani do sociálních práv žalobců, právě naopak realizuje svá oprávnění a kompetence podle platných právních předpisů s vědomím maximální ochrany lidských práv a svobod. Pokud by bylo žalobě vyhověno, jednalo by se o porušení práva žalovaného na samosprávu a na rozhodování o zajištění dostupnosti sociální péče v rámci vlastního uvážení.

Podle žalovaného žalobci záměrně popisují stav, který neodpovídá realitě a zamýšleným krokům žalovaného. Žalobci se v podstatě domáhají vytvoření celoroční pobytové služby v Českých Budějovicích či přilehlém okolí podle svých přání a představ. Takový požadavek je však neúměrný. Splnění požadavku žalobců by bylo v rozporu s právy a zájmy ostatních osob se zdravotním postižením. Žalovaný je totiž především povinen rozvíjet sociální služby tak, aby vyhovovaly co nejširšímu okruhu osob při respektování daného rámce finančních prostředků. Žalovaný dbá při svých činnostech veřejného zájmu, nejen partikulárních zájmů jednotlivců. Žalovaný vyvrátil tvrzení žalobců o tom, že Domov Osek je velkým zařízením typu psychiatrické nemocnice. Záměrem žalovaného je vybudování tzv. menší domácnosti v rámci již stávající kapacity Domova Osek, nikoliv navýšení kapacity. Cílem žalovaného je vytvořit rodinné prostředí a zajistit soukromí osob. Péče o nezletilé děti s poruchou autistického spektra bude v Domově Osek zajišťována samostatně ve vybudované domácnosti, bude zabezpečována kvalifikovaným personálem a bude konstituována tak, aby nabízela co největší možné soukromí osob vzhledem k typu jejich zdravotního postižení. Budou umožněny též krátkodobé pobyty. Tento záměr umožní využití pobytových sociálních služeb pro osoby s poruchou autistického spektra s výraznými stavy neklidu. O osoby s diagnózou poruchy autistického spektra bez výrazných stavů neklidu je pečováno již v rámci současných pobytových služeb např. v Domově Patra Mačkov, Domov pro osoby se zdravotním postižením Zběšičky, Domov Osek, Centrum sociálních služeb Jindřichův Hradec. Žalovaný nepodporuje „násilnou institucionalizaci“; vždy přednostně podporuje služby terénního charakteru, denních stacionářů, týdenních stacionářů, odlehčovacích služeb a chráněného bydlení. Je zde zajištěna možnost volby mezi druhy poskytovaných sociálních služeb. Domov Osek není velkokapacitním zařízením, kde by měli být žalobci segregováni či internováni, naopak se jedná o příznivé prostředí, ve kterém bude odborným personálem zajištěna péče s možností žít co nejbliže „běžnému rodinnému životu“.

III. Obsah správního spisu

Z podkladů předložených žalobci a žalovaným vplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Rodiče žalobce a) se obrátili dne 29. 7. 2013 dopisem na ředitele Krajského úřadu Jihočeského kraje. Uvedli, že u jejich syna s mentálním

postižením byl v šesti letech diagnostikován dětský autismus. V důsledku postižení jejich syn vyžaduje neustálou velmi náročnou péči s naprosto individuálním přístupem, kterou nejsou sami schopni zajišťovat. Ve všední dny proto využívají služeb týdenního stacionáře provozovaného Centrem Bazalka v Českých Budějovicích. Tuto službu by však podle okolností příležitostně potřebovali využívat i v nepracovních dnech. Zařízení umožňující takovou péči však je k dispozici až v jiném kraji s dojezdovou vzdáleností 120 km. Pokud by byl jejich syn v tomto zařízení umístěn, znamenalo by to úplné přetrhání rodinných vazeb a ztrátu kontaktu jejich syna s rodiči, prarodiči a sourozencem, což by všichni těžce nesli. Proto žádali o pomoc krajského úřadu při zajištění potřebné péče, která by umožnila jejich rodině plnohodnotný život. Ředitel krajského úřadu na jejich dopis odpověděl dne 6. 8. 2013. Sdělil, že Jihočeský kraj zatím zajišťuje pomoc osobám s obdobným postižením, jakým trpí jejich syn, pouze formou příspěvků poskytovaných různým zařízením provozujících pouze službu týdenního stacionáře. Kraj však připravuje do budoucna rozšíření těchto služeb o služby s celoročním pobytem prostřednictvím příspěvkové organizace kraje Domova Osek. O víkendech mohou rodiče žalobce a) využívat terénní sociální služby – osobní asistence.

Rodiče žalobce b) dne 2. 8. 2013 zaslali dopis hejtmanovi Jihočeského kraje. Sdělili, že jejich syn byl ve dvou letech diagnostikován jako autista, později u něj byla zjištěna rovněž středně těžká mentální retardace. Postupně se u žalobce b) začaly projevovat nevladatelné záchvaty zuřivosti, vzteku a lítosti, a to i přes dodržování předepsané medikace. Záchvaty žalobce b) mají často ničivé důsledky a vzhledem k jeho rostoucí fyzické síle jejich překonání vyžaduje značné vypětí. Žalobce b) navštěvuje týdenní stacionář provozovaný Centrem Bazalka, přes víkend péči zajišťují pouze rodiče, což však přestává být únosné. Proto by uvítali záměr Centra Bazalka na výstavbu domova pro osoby se zdravotním postižením, ve kterém by byla zajištěna péče o žalobce b) i v nepracovní dny, přitom by však byla zachována možnost každodenního kontaktu žalobce b) s rodinou. Rodiče žalobce b) proto požádali, aby kraj zajistil spolufinancování provozu zamýšleného domova. V dopisu ze dne 21. 8. 2013 hejtman rodičům žalobce b) odpověděl, že o financování provozu domova pro osoby se zdravotním postižením bude jednáno až poté, co jeho provozovatel ukončí výstavbu objektu a zaregistruje se jako poskytovatel příslušné sociální služby, přičemž to, zda bude ze strany kraje možné příspěvek na provoz zařízení poskytovat, nelze předjímat.

Dne 15. 10. 2013 zaslala dopis řediteli Krajského úřadu Jihočeského kraje i matka žalobce c). Její syn trpí středně těžkou mentální retardací, má diagnostikován dětský autismus a epilepsii. Vyžaduje neustálý dohled a náročnou péči. Navštěvoval Základní školu praktickou v Českém Krumlově, po zbytek času byl doma, péči o něj dosud zajišťovala matka a babička, neboť jeho otec již zemřel a jiné příbuzné nemá. Jeho matka vyjádřila obavy o to, zda bude schopna i nadále zajišťovat péči o syna, protože sama je nemocná (má roztroušenou sklerózu) a její matka [babička žalobce c)] je již ve vysokém věku. Po ukončení školní docházky žalobce c) nebude moci zůstat stále doma. Přitom špatně reaguje na střídání asistentů a změny prostředí. Matka žalobce c) proto žádala o zajištění potřebné sociální péče po dobu celého týdne v přiměřené vzdálenosti od jejich bydliště. Ředitel krajského úřadu v dopisu ze dne 25. 11. 2013 uvedl, že požádal odbor sociálních věcí o provedení místního šetření v bydlišti žalobce c), při němž bylo zjištěno, že dosud je péče o žalobce c) uspokojivě zajištěna jeho matkou. Doporučil matce žalobce c) využívat služby osobní asistence některým z poskytovatelů sociálních služeb v místě bydliště.

Dne 23. 12. 2013 zaslal zástupce žalobců a) až c) jejich jménem žalovanému žádost o společnou schůzku k otázce sociálních služeb. Uvedl, že rodiny jeho klientů čelí problému neexistence adekvátních pobytových sociálních služeb pro děti s těžkým zdravotním

postižením (s poruchou autistického spektra), které by zároveň naplňovaly podmínky pro tzv. komunitní péči a byly v rozumné vzdálenosti od místa bydliště. Právo na takovou péči vyplývá z čl. 19 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením. Naopak péče ve velkokapacitních zařízeních izolovaných od vnějšího světa je pro jeho klienty nevhodná a odporuje modernímu chápání sociální péče. Řešení potřeb jeho klientů by mělo být předmětem navrhované schůzky, jíž by se účastnili i zástupci Kanceláře veřejného ochránce práv. Jednání se konalo dne 28. 2. 2014. Zástupci kraje na schůzce sdělili, že Jihočeský kraj se nevyhýbá odpovědnosti za zajištění péče o děti a mladistvé s poruchou autistického spektra, musí však přistupovat k věci racionálně s ohledem na finanční možnosti. Proto bylo rozhodnuto, že Domov Osek bude adaptován i pro potřeby celoročního stacionáře. Zástupci kraje nevyjádřili podporu projektu Centra Bazalka s tím, že mu nemohou poskytnout příslib příspěvku na provoz, neboť provoz takového samostatného domova by byl nepřiměřeně finančně náročný. Podle kraje je úspornější poskytování péče Domovem Osek, neboť se jedná o velké zařízení, v jehož rámci lze efektivněji minimalizovat provozní náklady.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodoval, přičemž žalobu usnesením ze dne 6. 6. 2014, č. j. 10 A 57/2014 – 20, odmítl. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 Ads 134/2014 – 29 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém byl krajský soud zavázán závazným právním názorem k tomu, aby žalobu meritorně projednal (nezjistí-li jiné důvody pro její odmítnutí) a posoudil její důvodnost z hlediska toho, zda žalobci označený zásah naplňuje pojmové znaky nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že povinnosti krajů zajistit dostupnost sociální péče v podobě konkretizované v zákoně o sociálních službách odpovídá veřejné subjektivní právo žalobců na zajištění takové pomoci a takové právo je uplatnitelné před soudy, a to ve smyslu a v rozsahu odpovídajícím jeho povaze jakožto sociálního práva.

Krajský soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky k tomu, aby mohl žalobu projednat meritorně. Žalovaný ve svém vyjádření namítal, že petit po jeho doplnění není dostatečně určitý a že žaloba je minimálně žalobcem a) podána opožděně.

Krajský soud konstatuje, že k opravě návrhu výroku rozsudku vyzval žalobce usnesením ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 A 57/2014 – 48, přičemž žalobci reagovali podáním ze dne 9. 12. 2014, v němž návrh výroku rozsudku upravili tak, aby odpovídal dikci § 87 s. ř. s. Žaloba je po odstranění vady návrhu výroku rozsudku projednatelná.

Pokud jde o opožděnost žaloby ve vztahu k žalobci a), tu žalovaný dovozuje z toho, že se jeho zákonní zástupci dozvěděli o záměru žalovaného vytvořit místa v Domově Osek již z dopisu ze dne 6. 8. 2013, nikoliv až na schůzce dne 28. 2. 2014. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 – 51, se podává, že „*ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat tak, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá. Jinak řečeno, žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, z povahy věci nemůže být opožděná.*“ Žalobci označený zásah je třeba vyhodnotit jako zásah trvajících. Krajskému soudu není známo, kdy žalovaný přijal rozhodnutí realizovat svůj záměr, tj. zřídit celoroční pobytovou sociální službu pro osoby s daným specifickým zdravotním postižením v Domově Osek. Žalobci označují za zásah

právě provádění postupných kroků k realizaci tohoto záměru. Podle sdělení žalovaného se záměr v současné době realizuje s tím, že odpovídající služba by mohla být k dispozici již v březnu 2015. Z tohoto pohledu tedy zásah stále trvá až do dokončení záměru; poté nastanou jeho účinky. Žaloba je tedy podána včas všemi žalobci, neboť lhůty podle § 84 s. ř. s. po dobu trvání trvajících zásahu neběží.

Krajský soud posoudil žalobu v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1, věta před středníkem s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 Ads 134/2014 – 29, uvedl, že *„jakkoli se tedy u práv sociálních jedná o práva svým charakterem odlišná od základních práv či práv politických, nelze jim upírat povahu ústavně zaručených subjektivních veřejných práv. Jejich odlišný charakter se projevuje tím, že se jedná o pozitivní závazky státu (veřejné moci) k určitému plnění, ať již v podobě poskytování dávek či jako zde vybudování a financování zařízení poskytujících služby potřebné k zajištění základních životních podmínek zdravotně postižených občanů. Způsob, jakým veřejná moc toto plnění zajišťuje pak je zásadně na úvaze k tomu příslušných orgánů moci zákonodárné či výkonné, respektive zde územní samosprávy. V těchto otázkách mají příslušné orgány širokou autonomii a jejich rozhodnutí je do značné míry determinované jak mírou blahobytu společnosti (tj. i množstvím prostředků, které jsou k dispozici pro budování sociálního státu), vědeckým poznáním a technickým pokrokem (jaká pomoc je možná a vhodná a jaká naopak zcela nevhodná či dokonce poškozující potřebné občany), tak i čistě politickým rozhodnutím, zda bude upřednostněn princip solidarity (vyšší standard sociální ochrany a pomoci) či liberální princip omezující pomoc veřejné moci na nezbytné minimum a akcentující soběstačnost, respektive pomoc rodiny či komunity potřebného občana, včetně občanské společnosti. Tato volnost při volbě způsobu naplnění sociálních práv je nad rámec omezení vyplývajících z podústavního práva) limitována výše uvedenými kautelami respektování esenciální podstaty sociálních práv (vyjádřené požadavkem na rovnost v důstojnosti, srov. čl. 1 listiny základních práv a svobod), nediskriminace a racionality (tj. obecný zákaz svévole). V tomto smyslu a rozsahu tedy jsou sociální práva veřejnými subjektivními právy i soudně vymahatelnými nároky vůči veřejné moci. Stěžovatelé v rozhodované věci uplatňují právo, které je zákonem provedeno, a to především v § 38 a dalších ustanoveních zákona o sociálních službách. (...) Některá veřejná subjektivní práva sociální mají zákonem stanovený konkrétní a jednoznačně určitelný obsah (např. právo pojištěnce na dávku důchodového pojištění v určité výši), jiná mohou mít více obecnou povahu a jejich konkrétní obsah pak vyplýne z okolností, případně jej modifikují práva a povinnosti vyplývající z dalších předpisů (např. právo na rovné zacházení). V takových případech má veřejná moc jako adresát a povinný subjekt veřejného subjektivního práva (s výše uvedenými omezeními) na výběr, jak sociální práva občanů bude naplňovat. Není žádného důvodu, který by právu stěžovatelů vyplývajícimu z § 38 zákona o sociálních službách umožňoval odepřít charakter soudně vymahatelného nároku.“*

Krajský soud vycházel při meritorním posouzení žaloby ze shora citovaného zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, publikovaného pod č. 603/2005 Sb. NSS, z něhož se podává, že *„[o]chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to*

kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Ustanovení § 82 s. ř. s. bylo s účinností od 1. 1. 2012 novelizováno tak, že šestá podmínka již není pojmovým znakem nezákonného zásahu. Ochrany před nezákonným zásahem se lze nyní domáhat i v případě, že zásah nebo jeho důsledky již netrvaly ani nehrozí jeho opakování; v takovém případě se lze domáhat toho, aby soud určil, že provedený zásah byl nezákonný. I přes naznačenou změnu právní úpravy je shora citovaný judikát stále použitelný, a to tím spíše za situace, kdy žalobci tvrdí, že nezákonný zásah proti němu stále trvá. V souladu s citovaným rozhodnutím přistoupil krajský soud k posouzení jednotlivých pojmových znaků nezákonného zásahu.

Žalobci považují za nezákonný postup žalovaného, který spočívá v přijetí rozhodnutí v samostatné působnosti k zajištění lůžkových míst pro osoby s kombinovaným postižením (mentální postižení a porucha autistického spektra) v Domově Osek a provádění kroků k realizaci tohoto záměru. Jako nezákonný postup vnímají žalobci postupné kroky, které žalovaný k realizaci svého záměru činí, neboť tím podporuje velkokapacitní ústavní zařízení na úkor komunitních sociálních služeb, které s ohledem na specifikace svého postižení žalobci potřebují. Dle vyjádření žalovaného se v současné době realizuje přestavba části Domova Osek, tak aby tam poskytovaná služba co nejvíce odpovídala potřebám osob s kombinovaným postižením s výraznými projevy neklidu. Realizaci záměru žalovaného lze považovat za trvající opatření, resp. zásah, který má dopad na alokaci zdrojů z veřejných rozpočtů, které jsou za tímto účelem investovány do Domova Osek a nikoliv do jiného projektu, který by žalobci upřednostňovali, neboť žádají, aby žalovaný zajistil celoroční pobytovou sociální službu v komunitě v místě blízkém jejich bydlišti. Dle předložených podkladů je patrné, že rodiče žalobců by upřednostnili finanční podporu Centra Bazalka v Českých Budějovicích, které uvažuje o zřízení takové celoroční pobytové služby.

Postup žalovaného, který souvisí s realizací plánu investovat do Domova Osek je součástí činnosti kraje v samostatné působnosti při zajišťování sociálních služeb, která nemá podobu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.; v tomto ohledu je tedy třeba takový postup chápat jako zásah. Krajský soud dospěl k závěru, že lze postup žalovaného vyhodnotit jako zásah a že takový zásah trvá; 4. a 6. pojmový znak nezákonného zásahu je tedy naplněn. Je ovšem třeba posoudit, zda je takový zásah nezákonný, zda je namířen přímo proti žalobcům a zda žalobce přímo zkracuje na jejich právech.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uvedl, že „soudní přezkum v případě vymáhání nároku na zajišťování sociálních práv spočívá primárně v posouzení, zda byly naplněny standardy vyplývající ze zákonného provedení sociálních práv a dále zda konkrétní způsob zajišťování sociálních práv nezasahuje do esenciální podstaty tohoto práva, není diskriminační a zda vyhovuje testu racionality ve smyslu citované judikatury Ústavního soudu (nálezy ve věcech Právo na stávku, Regulační poplatky a další). V ostatním je třeba respektovat prostor pro úvahu veřejné moci při volbě konkrétní úrovně a způsobu zajištění sociálních práv, nejsou-li dostatečně určité stanoveny v zákonné prováděcí úpravě. To platí zejména v posuzované věci, kde zákon svěřuje zajišťování nárokovaného sociálního práva do samostatné působnosti územních samosprávných celků. Je třeba vycházet z toho, že i výkon

pravomoci soudů ve věcech patřících do samostatné působnosti územních samospráv je zasahováním do práva na samosprávu, které je zaručeno čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky (...).“

Žalobci se výslovně dovolávají § 38 zákona o sociálních službách, podle kterého platí, že služby sociální péče napomáhají osobám zajistit jejich fyzickou a psychickou soběstačnost, s cílem podpořit život v jejich přirozeném sociálním prostředí a umožnit jim v nejvyšší možné míře zapojení do běžného života společnosti, a v případech, kdy toto vylučuje jejich stav, zajistit jim důstojné prostředí a zacházení. Každý má právo na poskytování služeb sociální péče v nejméně omezujícím prostředí.

Žalovaný při plnění svých úkolů v samostatné působnosti v mezích zákona o sociálních službách postupuje podle jeho § 95, který mu ukládá zjišťovat potřeby poskytování sociálních služeb osobám nebo skupinám osob na svém území; zajišťovat dostupnost informací o možnostech a způsobech poskytování sociálních služeb na svém území, spolupracovat s obcemi, s dalšími kraji a s poskytovateli sociálních služeb při zprostředkování pomoci osobám, popřípadě zprostředkování kontaktu mezi poskytovatelem a osobou; zpracovávat střednědobý plán rozvoje sociálních služeb ve spolupráci s obcemi na území kraje, se zástupci poskytovatelů sociálních služeb a se zástupci osob, kterým jsou poskytovány sociální služby, a informuje obce na území kraje o výsledcích zjištěných v procesu plánování; při zpracování plánu kraj přihlíží k informacím obce sděleným podle § 94 písm. e) a k údajům uvedeným v registru podle § 85 odst. 5; sledovat a vyhodnocovat plnění plánů rozvoje sociálních služeb za účasti zástupců obcí, zástupců poskytovatelů sociálních služeb a zástupců osob, kterým jsou sociální služby poskytovány; informovat ministerstvo o plnění plánů rozvoje sociálních služeb; zajišťovat dostupnost poskytování sociálních služeb na svém území v souladu se střednědobým plánem rozvoje sociálních služeb; určovat síť sociálních služeb na území kraje; přitom přihlíží k informacím obcí sděleným podle § 94 písm. f) citovaného zákona.

Žalovaný při výkonu samostatné působnosti v posuzované oblasti zjišťuje potřeby poskytování sociálních služeb a zpracovává strategický dokument – střednědobý plán rozvoje sociálních služeb, v němž formuluje své cíle a záměry v oblasti rozvoje sociálních služeb. Podle takového strategického dokumentu pak žalovaný postupuje při samotné realizaci záměrů; je totiž povinen zajišťovat dostupnost sociálních služeb na svém území v souladu s takovým střednědobým plánem. Při přijetí záměru zajistit celoroční pobytovou sociální službu pro osoby s kombinovaným zdravotním postižením s výraznými projevy neklidu vycházel žalovaný z toho, aby našel optimální řešení, které bude moci být provedeno v reálném čase. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že požadavek žalobců je z ekonomického hlediska nemožný. Žalovaný musí postupovat v souladu s veřejným zájmem, a tudíž musí vážit jednotlivé požadavky osob se zdravotním postižením. Přitom požadavky jednotlivých osob se zdravotním postižením jsou často protichůdné. Výsledkem vážení těchto požadavků je pak právě Střednědobý plán rozvoje sociálních služeb, v němž se zrcadlí snaha žalovaného o nalezení optimálního řešení zajištění dostupnosti sociálních služeb, které bude efektivní a hospodárné a bude odpovídat potřebám zajištění sociálních služeb v kraji.

Žalovaný tedy dospěl ke zjištění, že v rámci Jihočeského kraje je nutné řešit dostupnost specializovaného zařízení pro specifickou cílovou skupinu dětí a dospělých uživatelů se zdravotním postižením s výraznými projevy neklidu a agrese, pro děti a dospělé s poruchou autistického spektra a s mentálním postižením. Žalovaný zjistil, že v Jihočeském

kraji není dostupná celoroční pobytová sociální služba, kterou by mohly tyto osoby využívat a která by uspokojila jejich odůvodněné potřeby. Jako předpokládanou formou řešení žalovaný přijal způsob začlenění odpovídajícího oddělení do stávajícího zařízení v Jihočeském kraji, a sice do Domova Osek. Daným postupem žalovaný v souladu se zákonem o sociálních službách dbal o naplnění veřejného zájmu v tom, aby byla v kraji zajištěna dostupná sociální služba, která zde doposud zajištěna nebyla. Uvedené rozhodnutí o realizaci záměru v již stávajícím zařízení přijal žalovaný s ohledem na efektivnost a hospodárnost řešení za současného dbaní o to, aby byly zajištěny specifické potřeby osob s obdobným zdravotním postižením. S ohledem na možnosti financování záměru z veřejných prostředků je nepochybné, že žalovaný přijal takové opatření, při kterém dbal o veřejný zájem. Nelze přitom dbát zájmů partikulárních. Žalovaný je v souladu s veřejným zájmem povinen rozvíjet sociální služby tak, aby vyhovovaly co nejširšímu okruhu osob při určitém objemu dostupných finančních prostředků. S ohledem na to, že zákonná úprava § 38 ve spojení s § 48 zákona o sociálních službách nedává přesné pokyny, jak má poskytování sociálních služeb jednotlivým okruhům osob konkrétně vypadat, nýbrž stanovuje mantinely, pak je na žalovaném, aby v rámci své samostatné působnosti při naplňování cílů zákona takovým mantinelům dostál. Na tomto místě nelze zapomínat ani na Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením, která v čl. 19 akcentuje plné začlenění a zapojení těchto osob do společnosti především tak, aby tyto osoby nebyly nuceny žít ve specifickém prostředí a aby měly přístup ke službám poskytovaným v domácím prostředí, rezidenčním službám a dalším podpůrným komunitním službám.

Krajský soud je toho názoru, že žalovaný nepostupoval nezákonně, pokud v rámci své samostatné působnosti přijal rozhodnutí o zajištění sociální služby, které je z hlediska objemu finančních prostředků hospodárné a efektivní a povede k zajištění služby, která dosud v kraji nebyla dostupná. Krajský soud má za to, že zákonodárce svěřil zajišťování dostupnosti sociálních služeb do samostatné působnosti krajů právě proto, že na této nižší úrovni lze lépe zjistit konkrétní potřeby v regionu, přičemž kraj je při své činnosti schopen posoudit priority a své finanční možnosti a rozhodnout se pro optimální řešení, které bude schopen naplnit a zajistit. Nelze po žalovaném vynucovat přijetí kroků k zajištění sociální služby, které nejsou reálné. Nelze přitom říci, že by žalovaný rezignoval na svou povinnost zajišťovat rozvoj sociálních služeb v regionu. Žalovaný potřebným osobám naslouchá a snaží se pro ně zajistit celoroční pobytovou sociální službu, která doposud v regionu nebyla dostupná a investuje do toho finanční prostředky. Pokud se dané řešení, které je z hlediska veřejného zájmu optimální, žalobcům nelíbí, nemusí takovou sociální službu využívat. Nelze ovšem nutit žalovaného, aby své finanční prostředky investoval z jeho pohledu nevhodným způsobem do projektu, který se třem potenciálním uživatelům sociální služby jeví pro ně jako nejvhodnější a nejdostupnější. Žalovaný váží zájmy v celém regionu a své finanční možnosti. Z hlediska efektivnosti a hospodárnosti je nutno se žalovaným souhlasit, že je vhodnější upravit příslušné oddělení v rámci již stávajícího zařízení než budovat zařízení zcela nové.

Nejvyšší správní soud uložil ve zrušujícím rozsudku krajskému soudu, aby posoudil, zda byly naplněny standardy vyplývající ze zákonného provedení sociálních práv a zda konkrétní způsob zajišťování sociálních práv nezasahuje do esenciální podstaty tohoto práva, není diskriminační a zda vyhovuje testu racionality.

Způsob zajištění daného sociálního práva, tj. práva na zajištění sociální služby v co nejméně omezujícím prostředí (§ 38 zákona o sociálních službách), považuje krajský soud v nyní projednávaném případě za kompromisní řešení. Žalovaným zvolené řešení je hospodárné, neboť bude využito již stávajícího fungujícího zařízení v kraji, což přinese

úsporu finančních prostředků, které by jinak musely být vynaloženy např. na stavbu zcela nových prostorů, na provozní náklady, na personál atd. Dané řešení tedy umožní využít stávající kapacity již fungujícího zařízení – Domova Osek. Žalovaný se snaží vyhovět požadavkům v kraji na zřízení dané sociální služby a při sledování veřejného zájmu zvolil varianta z jeho pohledu nejefektivnější a nejehospodárnější. Celoroční pobytovou službu tedy zřídí, ovšem ne způsobem, který vy preferovali žalobci.

Žalobci především argumentují tím, že začlenění této celoroční pobytové sociální služby do Domova Osek vede k podpoře institucionalizaci žalobců. Podle nich jde o velkokapacitní zařízení ústavního typu, které je zaměřeno na potřeby jiné skupiny klientů. Žalobci tvrdí, že žalovaným zvolené řešení není zajištěním služby v co nejméně omezujícím prostředí. Žalovaný ve svém vyjádření objasnil krajskému soudu, jak funguje Domov pro osoby se zdravotním postižením Osek. Tento domov se doposud staral pouze o osoby se zdravotním postižením od 18 let, což bude v budoucnu modifikováno. Domov Osek je tvořen centrální budovou a sedmi samostatnými propojenými menšími objekty (domky). V rámci jednoho takového domku je v současné době realizována přestavba na domácnost pro osoby se specifickými potřebami. Tato domácnost nebude velká a bude zajišťovat dostatečné soukromí ubytovaným uživatelům sociální služby. Je zde vybudováno zázemí prádelenského a stravovacího provozu, aktivit a sociálně terapeutických činností a je zde také zajišťována zdravotní péče. Záměr žalovaného tedy směřuje k vybudování tzv. menší domácnosti, v rámci již stávající kapacity (nikoliv navýšené kapacity) Domova Osek. V rekonstruovaném domku byla kapacity 15 lůžek. Ta bude snížena na kapacitu 8 až 10 lůžek. V dané domácnosti bude v maximální možné míře zachován běžný způsob života v rodině. Cílem žalovaného je vyhovět specifickým potřebám osobám s kombinovaným zdravotním postižením s výraznými projevy neklidu, a to v rodinném prostředí. Dané zařízení bude možno využívat i ke krátkodobým pobytům. Péče o nezletilé osoby s poruchou autistického spektra bude zajišťována odděleně od zbytku zařízení, bude zabezpečena kvalifikovaným personálem a bude konstituována tak, aby nabízela co největší možné soukromí uživatelům vzhledem k typu jejich zdravotního postižení. Z popisu způsobu, jakým bude daná sociální služba poskytována, je krajský soud přesvědčen, že nelze přistoupit na argumentaci rodičů žalobců, kteří uvádějí, že jejich děti budou institucionalizováni ve velkokapacitním ústavním zařízení. Krajský soud je přesvědčen, že poskytnutí dané sociální služby bude zajišťováno tak, aby přesně odpovídalo specifickým potřebám žalobců a osobám s obdobným zdravotním postižením. Žalovaný dbá o zachování běžného rodinného prostředí a o zajištění pocitu soukromí pro uživatele této sociální služby. Ač bude daná služba poskytována v zařízení ústavního typu, využil žalovaný jeho stavební dispozice k tomu, aby pro uživatele této sociální služby vytvořil v rámci jednoho domku tzv. menší domácnost, která do jisté míry může odpovídat zařízení komunitního typu. Krajský soud dospívá k závěru, že způsob, kterým žalovaný zajišťuje poskytnutí dané sociální služby, nezasahuje do esenciální podstaty daného sociálního práva, přičemž je možno konstatovat, že žalovaný vynakládá snahu, aby vytvořením menší domácnosti pro menší počet uživatelů, jim byla sociální služba poskytována v co nejméně omezujícím prostředí, neboť bude zajištěn život v rodinném prostředí při respektování všech specifických potřeb. Žalovaný navíc ve vyjádření k žalobě nevyloučil, že by v budoucnu nepodpořil i další pobytovou sociální službu pro cílovou skupinu osob s poruchou autistického spektra.

Žalovaný při volbě daného řešení nevybočil z mantinelů § 38 zákona o sociálních službách, jak je zhodnoceno shora, a proto lze konstatovat, že byly naplněny standardy vyplývající ze zákonného provedení sociálních práv.

Dále je krajský soud přesvědčen, že z ničeho nevyplývá, že by realizace záměru žalovaným byla vůči žalobcům diskriminační. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů, se přímou diskriminací rozumí takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru. Žalobci nejsou ze strany žalovaného při zajišťování sociálních služeb nikterak diskriminováni. Právě naopak žalovaný se jim snaží zajistit celoroční pobytovou sociální službu, které bude odpovídat jejich potřebám a která doposud v regionu zajišťována nebyla. Krajský soud žádnou diskriminaci žalobců z důvodu jejich zdravotního postižení neshledal, a to i s přihlédnutím k tomu, že se žalobci diskriminace v žalobě nedovolávali.

Dále bylo krajskému soudu uloženo, aby zhodnotil, zda způsob zajišťování sociální služby ob stojí v testu racionality. Test racionality podle Ústavního soudu znamená, že ústavně konformní je „*taková zákonná úprava, u níž lze zjistit sledování nějakého legitimního cíle a která tak činí způsobem, jež si lze představit jako rozumný prostředek k jeho dosažení, byť nutně nemusí jít o prostředek nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší.*“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 61/04, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Zákonná úprava § 38 zákona o sociálních službách je podle názoru krajského soudu koncipována tak, aby byl zajištěn legitimní cíl, a sice zajištění poskytování sociálních služeb v přirozeném sociálním prostředí tak, aby umožňovalo uživatelům těchto služeb co největší možné zapojení do běžného života společnosti v co nejméně omezujícím prostředí. Pokud jde o zvolené prostředky, kterými žalovaný realizuje svou kompetenci v samostatné působnosti, pak krajský soud již shora podrobně popsal, že považuje zvolené řešení za optimální, hospodárné, efektivní a uzpůsobené tak, aby v rámci daných finančních možností co nejvíce odpovídalo potřebám uživatelů takové služby. Kroky žalovaného jsou vedeny tím, aby v rámci svých možností zajistil pobytovou sociální službu v co nejméně omezujícím prostředí. Při zajišťování sociální služby při omezených finančních možnostech nelze vyhovět požadavkům každého uživatele sociální služby, je třeba hledat optimální a kompromisní řešení, což se podle názoru krajského soudu žalovanému podařilo. Přijatý záměr se jeví jako rozumný prostředek, který zajistí uspokojení požadavku na zajištění takové sociální služby v regionu. Postup žalovaného z pohledu krajského soudu v testu racionality obstál.

Krajský soud tak konstatuje, že volbu prostředků a způsobu zajištění sociální služby v samostatné působnosti žalovaného je třeba respektovat jako úvahu veřejné moci při absenci dostatečně určité právní úpravy. Z § 38 zákona o sociálních službách totiž nevyplývá povinnost žalovaného zajistit péči o žalobce konkrétním jimi požadovaným způsobem.

Pokud nebyl postup žalovaného nezákonný, jak je rozebráno shora, pak ani nelze uvažovat o tom, že by žalobci byli takovým postupem přímo zkráceni na svých veřejných subjektivních právech. Jak bylo již řečeno, žalobci nemají právo na to, aby byla sociální služba zajištěna konkrétním způsobem, který požadují. Mají právo na její zajištění v rámci mantinelů vymezených mezinárodní a zákonnou právní úpravou a na nediskriminačním základě. Takovým požadavkům zvolený způsob řešení poskytnutí sociální služby žalovaným odpovídá. Žalobci nebudou nuceni žít ve specifickém prostředí ústavního zařízení. Sociální služba, kterou žalovaný postupnými kroky realizuje, bude zajištěna v prostředí odpovídajícím v podstatě komunitnímu rodinnému prostředí, jak bylo popsáno shora. Lidsky lze pochopit

požadavek žalobců na to, aby daná sociální služba byla poskytována sítí komunitních služeb dostupných fyzicky a finančně, avšak taková myšlenka je zjevně s ohledem na finanční možnosti žalovaného nereálná. Žalovaný zajišťuje dostupnost sociálních služeb na území celého kraje, avšak nelze po něm rozumně požadovat, aby žalobci požadovanou sociální službu zajišťoval např. v každém okresním městě. Za situace, kdy je sociální služba zajišťována, resp. je plánována tak, aby vyhověla mantinelům § 38 zákona o sociálních službách, pak nelze konstatovat zkrácení práv žalobců jen z toho důvodu, že daná sociální služba bude poskytována v místě poněkud vzdálenějším jejich místě pobytu. Požadavek na zajištění dané sociální služby přímo v místě bydliště žalobců se jeví jako neúměrný a akcentující partikulární zájmy; takový požadavek je pak neakceptovatelný s ohledem na sledování zájmu veřejného a nikoliv soukromého. Z hlediska všech možností žalovaného je třeba konstatovat, že sociální služba bude zajišťována v co nejméně omezujícím prostředí, neboť z postupu žalovaného je patrné, že dbá o naplnění specifických potřeb osob s poruchou autistického spektra v kombinaci s mentálním postižením.

Pokud jde o právo volby využití sociálních služeb, pak to je žalobcům v Jihočeském kraji zajištěno, neboť sociální služby jsou poskytovány osobám s obdobným zdravotním postižením též jako denní stacionáře, týdenní stacionáře, osobní asistence, odlehčovací služby apod. Ostatně jak vyplývá z listin, předložených žalobci a žalovaným, žalobci některé z těchto forem sociálních služeb využívají.

Krajský soud je rovněž přesvědčen, že daný postup žalovaného při realizaci záměru na zajištění dané sociální služby, nelze vůbec pojímat tak, že by byl namířen přímo žalobcům. Postup žalovaného při realizaci záměru v Domově Osek není adresován přímo vůči žalobcům, nýbrž vůči blíže neupřesněnému okruhu cílových osob, které by danou pobytovou sociální službu využívali.

Krajský soud uzavírá, že 1., 2., 3. a 5. pojmový znak nezákonného zásahu není splněn. Aby byla žaloba důvodná, musely by být přitom kumulativně naplněny všechny pojmové znaky nezákonného zásahu. S ohledem na vše shora uvedené, nelze než konstatovat, že se žalovaný nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s. nedopustil.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobci neměli v řízení úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nějaké náklady vznikly. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 25. března 2015

JUDr. Marie Trnková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka